

APEL SKULPTURE

VIDA JOCIĆ

GALERIJA DOMA OMLADINE

Kada se govori o odnosu skulpture prema prostoru bilo kojih kvaliteta (enterijer — eksterijer) obično se ima na umu skulpturalna eksplicitacija ili implikacija, što bi zavisilo od karaktera koncepcije, konstatovane opservacije u slučajevima i figurativne i apstraktne forme. Ipak, u oba slučaja, kod skulptura je pre svega primarna sopstvena, realizacijom poautonomizovana, egzistencije s nužnim kvalitetima imanencije. Sredine između »ličnog« za skulpturu i »ličnog« za prostor nema, a ako se insistira na evindentovanju ona se nalazi u fakturi, odnosno na površini forme i u kompoziciji elemenata koji prate osnovni tretman koncepcije. Skulptura je obično prepuštena sebi i svojoj ostvarenoj kosmogoniji koja se ili trudi ili ne pokušava svoju imanentnost da suprotstavi prostoru. Skulptura ne može konkretno da savlada prostor, mada ima moć animacije, odnosno fikcije, te je kao takva u stalnom sukobu s prostornom permanentnošću. Ali, razmatrajući svaku skulpturu, uvideće se njena sposobnost prenošenja, pa da je i zatvorene forme, njenog ličnog u prostor gde se postavlja, odnosno koordinara kao artefakt. Ovo otvaranje skulpturalne kosmogonije biće naglašeno, premda to nije i presudno, ako se kao jedan od činilaca skulpture javlja i njena dimenzionalnost. Prilikom zauzimanja ovog stanovništva prema APEL skulpturama primetiće se jedna važna činjenica: osnovni tip, torzo s već poznatim tematskim stavom VIDE JOCIĆ, s postamentom ima približnu visinu jednog prosečnog čoveka.

Nalazimo da je izlišno govoriti o skulpturalnim vrednostima umnoženog osnovnog tipa budući da se on poziva na sebe kao na deo hijerarhije otvorene kosmogonije u totalnom enterijeru ili kao uzrok neposrednog prenošenja eksplicitne egzistencije u kontekst postignutog ambijenta.

Važno bi bilo napomenuti da su se ambijentom bavili i neki američki vajari samo s tom razlikom što je u njihovom slučajnu ambijentalnost imala čisto egzaktne karakteristike, u smislu tendiranja prostornih komponenata u odnosu prema skulpturi ili objektu; dok se u APELU, preko osobina emotivnog bića, podvlači ona humana strana gde su elementi postavke, torzo za sebe, u službi detalja kompozicije, a svaki kompozicioni element, kompozicija za sebe, u službi čistog ambijenta. Da ne bude zabune trebalo bi istaći da se ambijent APELA vrlo razlikuje od ambijenta zabeležnog u pop-artu. Pop-art je pridavajući važnost naraciji deskriptivnih činilaca medija postizao socijalnost problematike (zadržavao se na površini problema), a APEL, potpuno oslobođen narativnih elemenata, uz skulpturalnost svakog detalja kompozicije zauzima prostor i ostavlja gotovu poruku impersonalizovanog bića. Impersonalnosti nije destruktivna ili, kao kod pop-arta, svedena na depersonalizaciju, već se sudbinski, od najsosnovnijeg elementa (torza), proistovećuje s egzistencijom subjekta, konzumenta diskurzivne emocije — ona se racionalno uspostavlja, što označava potpuno učešće u ambijentu. Jedan od najprimarnijih kvalifikativa ambijenata, koji označava VIDU JOCIĆ, ieste permutacija psihologije beznađa u iščekivanju, a ono, iščekivanje je sudeći po elementima kompozicija za sebe, osnova za pristup ili ulazak u ambijent APELA.

M. S. VOLAREVIĆ

OČEKUJTE !!!
USKORO U PRODAJI!!!
 Posebno izdavanje **STUDENTA**
 o
 - undergroundu
 - mogućnostima kontra kulture
 - ženskom pokretu za oslobađanje
 - studentske revolucije u svetu
 - pijanizmu, gipijizmu i drugim
 - privatizmu, gerilizmu i socijalizmu
USKORO
 "Studenti za kulturnu revoluciju"
SREĆNO VAM ČITANJE!!!